

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/126/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6714214954
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6714214954.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Jána Auxta a JUDr. Evy Dzúrikovej, v právnej veci žalobcu: PPS Group, a.s., so sídlom 962 12 Detva, Tajovského 7, IČO: 36 011 509, zastúpený FUTEJ & Partners, s.r.o., so sídlom 811 07 Bratislava, Radlinského 2, IČO: 35 955 341, proti žalovanému: A-Z KOVO, s.r.o. „v konkurze“, so sídlom 962 02 Detva, Hájniková 288, IČO: 45 468 621, ktorého správcom konkurznej podstaty je Ing. Marián Holúbek, so sídlom 974 01 Banská Bystrica, Cikkerova 5, o vykonanie súpisu hnuiteľných vecí nájomcu zadržaných prenajímateľom, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Zvolen č. k. 7C/180/2014-21 zo dňa 11. 12. 2014, v štádiu vyhláseného konkurzu na majetok žalovaného, takto

rozhodol:

I. Uzneseniu Okresného súdu Zvolen č. k. 7C/180/2014-21 zo dňa 11. 12. 2014, zrušuje a konanie zastavuje.

II. Nárok na náhradu trov konania žiadnej zo strán sporu nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Zvolen (ďalej „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“) rozhodol vo veci samej uznesením č. k. 7C/180/2014-21 zo dňa 11. 12. 2014, ktorým návrh žalobcu na vykonanie súpisu hnuiteľných vecí zo dňa 08.10.2014 zamietol (výrok I.) a žalovanému náhradu trov konania nepriznal (výrok II.).

2. Proti uzneseniu okresného súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý namietal vecnú správnosť odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie z hľadiska nesprávneho právneho posúdenia veci.

3. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej „odvolací súd“) po predložení veci súdom prvej inštancie na rozhodnutie o podanom odvolaní strany sporu z verejne dostupných údajov (z Obchodného registra Okresného súdu Banská Bystrica) mal za preukázané, že na majetok žalovaného bol uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej „konkurzný súd“) č.k. 2K/64/2014-51 zo dňa 04. 12. 2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 11. 12. 2014, vyhlásený konkurz.

4. Podľa ustanovenia § 44 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“, alebo len „ZoKR“) oprávnenie úpadcu nakladať s majetkom podliehajúcim konkurzu a oprávnenie konať za úpadcu vo veciach týkajúcich sa tohto majetku, vyhlásením konkurzu prechádza na správcu; správca pritom koná v mene a na účet úpadcu.

5. Podľa ustanovenia § 47 ods. 1 ZoKR, ak tento zákon neustanovuje inak, vyhlásením konkurzu sa prerušujú všetky súdne a iné konania, ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi. Lehoty v týchto konaniach ustanovené alebo určené počas prerušenia týchto konaní neplynú.

Na účastníkov konania, ktorí vystupujú na strane úpadcu, prerušenie konania pôsobí, len ak ide o nerozlučné spoločenstvo alebo o intervenciu.

6. Podľa ustanovenia § 47 ods. 4 ZoKR účinného od 01.01.2020, v konaniach prerušených podľa odseku 1 možno pokračovať na návrh správcu; správca sa podaním návrhu na pokračovanie v konaní stáva účastníkom konania namiesto úpadcu. Ak návrh na pokračovanie v konaní nie je podaný do konca prvej schôdze veriteľov, súd vyzve správca a dlžníka, prípadne nerozlučných spoločníkov na strane dlžníka na jeho podanie v lehote nie kratšej ako 30 dní. Ak správca v určenej lehote nevyjadrí s pokračovaním v konaní súhlas, súd pokračuje v konaní s dlžníkom, ak pokračovanie v konaní v určenej lehote navrhne dlžník alebo prípadní nerozluční spoločníci dlžníka. Nepodanie návrhu na pokračovanie v konaní v určenej lehote má účinky späťvzatia žaloby.

7. Podľa intertemporálneho ustanovenia § 206j ZoKR k úpravám účinným od 01.01.2020, konania začaté a právoplatne neskončené pred 1. januárom 2020 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. decembra 2019. Ustanovenie § 47 ods. 4 druhej až štvrtej vety sa použije aj v konkurzoch vyhlásených pred 1. januárom 2020.

8. Vyhlásením konkurzu na majetok žalovaného došlo ex lege podľa citovaného ustanovenia § 47 ods. 1 ZoKR k prerušeniu konania v prejednávanej veci a prestali v ňom plynúť lehoty. Odvolací súd mal dožiadaniami o stave konania na konkurznom súde zistené, že prvá schôdza konkurzných veriteľov sa uskutočnila dňa 22.10.2019.

9. Novelizované znenie § 47 ods. 4 ZoKR, ktoré nadobudlo účinnosť od 01.01.2020, sa podľa intertemporálneho ustanovenia § 206j ZoKR použije aj na konania, v ktorých došlo z dôvodu vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu pred 01.01.2020 k ich prerušeniu.

10. Odvolací súd s poukazom na novelizované znenie ustanovenia § 47 ods. 4 ZoKR v znení účinnosť od 01.01.2020, vyzval správca konkurznej podstaty, ako aj žalovaného, ako úpadcu, aby odvolaciu súdu v lehote 30 dní oznámili, či podávajú návrh na pokračovanie v prerušenom súdnom konaní, čím by odvolací súd takéto procesné vyjadrenie právne kvalifikoval ako návrh na pokračovanie v prerušenom konaní podľa § 47 ods. 4 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Správca konkurznej podstaty výzvu odvolacieho súdu datovanú dňa 18. 05. 2021 prevzal dňom 20. 05. 2021 a žalovanému - úpadcovi bola výzva doručená dňom 03. 06. 2021 (č.l. 64 p.v. a 65 spisu). Žalovaný, ani správca konkurznej podstaty na doručení výzvy v uvedenej lehote žiadnym spôsobom nereagovali a až do momentu rozhodnutia odvolacieho súdu návrh na pokračovanie v prerušenom konaní ani jedným z oprávnených subjektov podaný nebol.

11. Nepodanie návrhu na pokračovanie v konaní správcou a ani dlžníkom má v zmysle § 47 ods. 4 ZoKR účinky späťvzatia žaloby vždy, pokiaľ je stranou v sporovom konaní dlžník - úpadca, na majetok ktorého bol vyhlásený konkurz a to bez ohľadu, či je dlžník v procesnom postavení žalobcu alebo žalovaného. Znamená to, že aj v prípade, ak je dlžník v postavení žalovaného, t.j. pasívne legitimovanej strany sporu, nepodanie návrhu na pokračovanie v konaní správcou a ani dlžníkom má za následok účinky späťvzatia žaloby a fakticky nahrádza dispozičný úkon späťvzatia žaloby patriaci inak výlučne žalobcovi. Tento účinok vyplýva z účelu novelizovaného znenia § 47 ods. 4 ZoKR, ktorým je efektívnejšie riešenie procesného postupu v prerušených súdnych konaniach z dôvodu vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka, ktorý bol v čase vyhlásenia konkurzu účastníkom súdneho konania, bez ohľadu na to, či bol na strane žalobcu alebo žalovaného. Zmyslom a zákonodarcom sledovaným cieľom uvedenej úpravy je ukončenie prerušeného súdneho konania buď rozhodnutím vo veci, a to za predpokladu udelenia súhlasu s pokračovaním v konaní zo strany správca alebo dlžníka, alebo zastavením konania v prípade neudelenia súhlasu zo strany správca a ani úpadcu.

12. Nielen podľa znenia ustanovenia § 47 ods. 4 ZoKR, ale aj v zmysle dôvodovej správy k tomuto ustanoveniu vyplýva zámer zákonodarcu priznať účinky späťvzatia žaloby aj za procesnej situácie, pokiaľ dlžník ako žalovaný a správca dlžníka nepodajú návrh na pokračovanie v konaní. Dôvodová správa k tomuto ustanoveniu udáva: „Jednou z okolností, s ktorou sa predkladateľ musí vysporiadať pri vyhlásení konkurzu je aj tá, aký vplyv vyhlásený konkurz bude mať na možnosť pokračovať v prebiehajúcich súdnych konaniach. Tie môžu byť „pasívne“ (úpadca je žalovaný, napr. na plnenie) alebo „aktívne“ (úpadca je žalobcom a žaluje na plnenie). Doterajšia úprava predradzovala konkurz pred iné

konania, pričom „kľúče“ od rozuzlenia pôvodne prebiehajúcich konaní dávala výlučne správcom, ktorý ak ostal nečinný, tak konanie ostalo počas účinkov konkurzu prerušené, často niekoľko rokov. Nová právna úprava má za cieľ vyjasniť situáciu s prerušenými konaniami skôr a efektívnejšie. Ak správca neprevezme prebiehajúci spor, súd, ktorého konanie bolo prerušené, vezme na zreteľ vyjadrenie dlžníka. Ak dlžník nevyjadrí alebo nebude súhlasiť s pokračovaním, súd konanie zastaví. Ak dlžník navrhne pokračovanie v konaní, v konaní sa pokračuje tak, ako keby konkurz nebol vyhlásený s tým, že v prípade, ak sa dlžníkovi prisúdi napr. plnenie (na základe ktorého sa bude plniť), toto plnenie nebude podliehať konkurzu. Konkurzní veritelia však budú môcť uplatňovať zodpovednosť správcu (ak mohol a mal pokračovať v konaní). V prípade pasívnych sporov (dlžník má plniť) je ich prípadné pokračovanie síce nepravdepodobné (je spravidla neefektívne), ale je možné. Ak sa však prípadnému žalobcovi voči dlžníkovi prisúdi plnenie, toto plnenie môže byť uspokojené až tzv. akoby za konkurzom (t.j. je podriadené uspokojeniu konkurzných veriteľov), resp. môže byť uspokojené len z majetku, ktorý bol napríklad z konkurzu vylúčený“.

13. Podľa ustanovenia § 370 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia.

14. Podľa ustanovenia § 370 ods. 2 CSP odvolací súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví.

15. Späťvzatím žaloby sa podľa Civilného sporového poriadku rozumie procesný úkon žalobcu, ako dominus litis, z ktorého jednoznačne vyplýva, že na prejednaní svojho návrhu netrvá. Tento úkon žalobcu však bol v sporoch, v ktorých vystupuje úpadca, od 1. januára 2020 nahradený zákonným ustanovením § 47 ods. 4 ZoKR, preto sa na ďalší postup v konaní pred odvolacím súdom na to, aby mohol odvolací súd konanie podľa § 47 ods. 4 ZoKR v spojení s § 370 CSP zastaviť, späťvzatie žaloby žalobcom nevyžaduje. Odvolací súd nemá možnosť úvahy, či späťvzatie žaloby pripustí alebo nie, pretože účinky späťvzatia žaloby nastávajú priamo zo zákona po naplnení hypotézy zákonnej úpravy v zmysle ustanovenia § 47 ods. 4 ZoKR. Dôsledkom zo zákona vzniknutých účinkov späťvzatia žaloby podľa ustanovenia § 47 ods. 4 ZoKR je procesný postup odvolacieho súdu, keď tento nerozhoduje o pripustení späťvzatia žaloby, pretože tieto účinky nastali zo zákona a odvolací súd je povinný procesným spôsobom reagovať na účinky späťvzatia žaloby tak, že v zmysle § 370 ods. 2 CSP je povinný rozhodnúť o zrušení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a zastavení konania. Odvolací súd nie je oprávnený skúmať dôvody, pre ktoré nastali v prejednávanej veci účinky späťvzatia žaloby podľa § 47 ods. 4 ZoKR, pretože sa jedná o zákonom určený dôsledok nekonania dlžníka a správcu a rovnako pokiaľ účinky späťvzatia nastali priamo zo zákona, nemôže protistrana tento zákonný účinok zmarit tým, že by so späťvzatím eventuálne nesúhlasila v zmysle § 370 ods. 2 CSP. Odvolací súd preto protistranu (žalobcu) ani nevyzýval na súhlas so späťvzatím žaloby.

16. Dôsledkom aplikácie ustanovenia § 47 ods. 4 ZoKR je zákonom upravený účinok späťvzatia žaloby, z ktorého dôsledku vzniká odvolaciemu súdu (keďže k tomuto účinku došlo po vydaní rozhodnutia súdu prvej inštancie a pred nadobudnutím jeho právoplatnosti) povinnosť konanie zastaviť zákonom predpokladaným procesným postupom. Procesnou normou upravujúcou postup odvolacieho súdu pri rozhodovaní o späťvzatí žaloby je ustanovenie § 370 CSP, ktoré bude analogicky v zmysle čl. 4 ods. 1 CSP aplikovateľné aj na postup pri rozhodovaní o účinkoch späťvzatia podľa § 47 ods. 4 ZoKR. Odvolací súd preto na základe účinkov späťvzatia žaloby v zmysle § 47 ods. 4 ZoKR rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a konanie zastavil podľa § 370 ods. 2 CSP.

17. Podľa ustanovenia § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

18. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

19. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

20. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

21. O nároku na náhradu trov konania (prvoinštančného, ako aj odvolacieho) odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP a s poukazom na ustanovenie § 257 CSP. Civilný sporový poriadok upravuje náhradu trov konania v prípade zastavenia konania v ustanovení § 256 ods. 1 CSP, ktoré zákonné ustanovenie predpokladá procesné zavinenie niektorej zo strán sporu na zastavení konania. Odvolací súd sa domnieva, že vzhľadom na špecifickú situáciu, ktorá mala za následok nutnosť zastaviť konania, nie je možné uvedené zákonné ustanovenie § 256 ods. 1 CSP na danú vec aplikovať. V prípade vyhlásenia konkurzu na majetok žalovaného zákon o konkurze a reštrukturalizácii v platnom znení priznáva absencii súhlasu správcu a dlžníka (hoci procesne na strane žalovaného) na pokračovaní v súdnom konaní účinky späťvzatia žaloby. V dôsledku zmeny zákonnej úpravy účinnej od 1. 1. 2020, ktorá dispozičný úkon späťvzatia žaloby žalobcom nahradila účinkami zákonného ustanovenia, nie je pri zastavení konania prebiehajúceho na oboch inštanciách na základe už vydaného súdneho rozhodnutia možné ustáliť procesným zavinením koho došlo k zastaveniu konania vo veci samej, ktoré sa na odvolacom súde končí. Zavinenie je pritom treba posudzovať výlučne z procesného hľadiska, t.j. podľa procesného výsledku, nie podľa hmotného práva, pretože by tak šlo o posudzovanie dôvodnosti nároku vo veci samej. V danej sporovej veci sa totiž jedná o okolnosť, ktorá nastala bez toho, že by niektorá zo strán sporu vyvinula procesnú aktivitu v civilnom sporovom konaní, ktorá by viedla k zastaveniu konania, čo malo za následok nepoužiteľnosť ustanovenia § 256 CSP. Účinky späťvzatia žaloby sú v prejednávanej veci dôsledkom zákonnej úpravy riešenia majetkového stavu strany sporu, ktorá je v konkurze a ktorá, ako ani jej správca, nesúhlasila s pokračovaním v konaní, pričom ako už bolo uvedené, súd v tomto prípade nie je oprávnený skúmať dôvody späťvzatia, keďže jeho účinky nastali zo zákona. Odvolací súd preto pristúpil v prejednávanej veci k aplikácii § 257 CSP, pretože mal za to, že stav, ktorý v konaní nastal je výnimočný a vyvolaný zmenou právnej úpravy a žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania nepriznal.

22. Podľa § 12 ods. 1 veta prvá zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v platnom znení, vo veciach poplatkov rozhoduje orgán, ktorý je oprávnený vykonať poplatkový úkon.

23. O vrátení časti zaplateného súdneho poplatku za podanú žalobu s poukazom na vyššie uvedené zákonné ustanovenie, rozhodne súd prvej inštancie.

24. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).